

EREN ÖZTÜRK

PAPATYA

“Evet; iki-üç, üç-bir bayım.” dedi, içinde kelebeklerin uçtuğunu hissederken. Neler olmuştu az önce? Neden hiçbir şey hatırlamıyordu? Onun mükemmelliği karşısında silinip gitmiş miydi yoksa aklındakiler? İlk defa olduğunu sanıyordu bu olanların ve son defa da olacağına inanıyordu. Kendini kaybetmeye başlamıştı herhalde. Yürümeye başladı kafasını dağıtmak için. Gidiyordu nereye gittiğini bilmeden, yürüdüğünün bile farkında değildi aslında. Sadece birbirinden uzaklaştıkça küçülen arabalar geliyordu aklına. Belki de böyle olması gerekiyormuş gibi. Sonra birden aklına geldi, adını söylemeyi unutmuştu karşısındaki beye. Ama ne yazık ki uzaklaştıkça küçülen arabalar göremiyordu artık birbirlerini. Hemen bir mesaj yazmalıydı telefon numarasını aldığı beye. Ne yazmalıydı, nasıl yazmalıydı? Hangi kelimeyi seçmeliydi acaba? Bunu seçse çok mu kabaca olurdu ya da diğerini seçse çok mu samimi? Karar veremedi hanımefendi. Bir mesaj gelmesini bekledi beyden sessiz ve sakince. Günler kovaladı birbirlerini ve haftalar yeniledi kendilerini. Haftalar içinde değişmişti tabii ki düşünceleri. Ama halâ mesaj gelmesini bekliyordu sevgili hanımefendi.

Bir gün penceresinden yağmurda yüzleri bir suçlu gibi öne eğik olan insanları izlerken kapı çaldı aniden. Ve telefonunun küçük ekranında görmeyi beklediği şeyi karşısında görüyordu. Davet etti içeriye, belki bir kahve ikram edecekti ya da bir dilim kek. İkisini de yapmasına fırsat vermedi genç beyefendi. Özür diledi yaptığı hadsizlik için, rahatsız edebileceğini düşünmediği için... Bir şeyler söylemeye devam etti hızlı hızlı, tanıştı tam anlamıyla. Bahsetti havadan, sudan... Konuşma ilerledikçe hanımefendi sokakta gördüğü beyle bu beyin aynı kişi olmadığını düşünmeye başlamıştı sanki. Gözlerinin kahverengiliğinde gördüğü denizi göremiyordu çünkü. Evet, evet gözlerinin kahverengiliğindeki denizi! Mavi denizin sonsuz derinliğinde gibi hissediyordu kendini onun gözlerine bakarken. Ama şimdi ne olmuştu bu beye? İlk gördüğü halini çok mu abartmıştı yoksa kafasında? Sadece bakakalıyordu artık, verecek cevap bulamıyordu. İç yüzünü yavaş yavaş gördüğü içindi belki de. Misafirlik süresi bitmişti beyefendinin, kafası karışmıştı tabii. Ve uğurlamaya geldi sıra. Hoşça kalacaktı hanımefendi, iyi akşamları olacaktı beyefendinin. Kapıyı kapatmadan son kez selamladı gökyüzünü hanımefendi, son kez baktı beyefendiye. Ardından kapattı kapıyı beyefendiyi görmek istemezcesine, üzülyordu içten içe. Ama artık ne önemi vardı ki bu olanların?

Beyefendi aynı şeyleri düşünmüyordu tabii ki. Hatta düşündüğü tek şey bir papatya yaprağına daha ihtiyacı olduğuydu...